

"Ω ! κάλλιον νὰ ἔπιπτεν εἰς τὸ νερὸν τὸ ρέον
ὅπερ εοχθοῦν πλησίον του ὁρμητικῶς περᾶ! /
ω, κάλλιον οφοδρότερον ἀέρων φεῦμα πινέον
ώχρὸν νὰ τὸ παρέρριπτον εἰς ὅρη παγερά! . . .

Καν̄ ἀπαξ̄ θὰ ἡτένιζε τοῦ φοίβου τὴν ἀκτῖνα
ἢ̄ εἰς τὸ κῦμα παιζουσαν πρὶν ἢ παρασυρθῆ,
καν̄ τὰς χιώνας τοῦ βουνοῦ θὰ ἔβλεπεν ὡς κρίνα,
πρὶν ἢ ἀπὸ τὰ ψύχη των ἀκόμη νεκροθῆ! . . .

Τῷρα γ̄ ἀκτίνων δάκρυα ἢ δύσις θὰ θρηνήσῃ
ἢ̄ τις ποτὲ τῷ ἔριπτεν ἀκτίνας χαροπάς
κ̄ ἢ φοίβη ὅταν εὔκυκλος εἰς ὑψηλὸν σελαγίσῃ.
ώχρᾳ θὰ στιλβῇ ἐπ̄ αὐτοῦ ὡς νεκροὶ λαμπάς.

'Αλλὰ ἡ κόρη μειδιῆ ἐγγὺς χλωρᾶς θυρίδος.
— οὐκληρά! . . . τὶ δὲ τὸ ύδον της τὸ τάλαν ωχριῆ; —
κ̄ αὐτὸν θρηνοῦν τὸ μάταιον τοῦ πόθου, τῆς ἐλπίδος,
χροσσοταλάζει δάκρυα ἐκ δρόσου ἀραιά! . . .

'Αλλ' ἦν ἡ κόρη ἀστατος· τὸ ύδον ἐβαρύνθη·
νὰ τὴν μεθύη ἐπαυδεν ἡ θεία του ὄμην.
τὸ ρίπτ̄ εἰς τὴν θυρίδα της, ἢτις χλωρῶδης ἥνθει
καὶ τὸν λευκὸν τῆς τράχηλον μὲ μάργαρα κοδμεῖ.

'Οποῖος θροῦς γλυκύτρομος ἐλαφειοπνέει πέριξ
ὡς στεναγμὸς σθεννύμενος παλλούσης χαρμονῆς;
μιᾶς λευκῆς περιστερᾶς ἀεροβάτις πτέρους
πρὸ τῆς θυρίδος πάλλεται αὐτῆς τῆς ταπεινῆς.

Τὸ βλέπει κατακείμενον, τὸ κάλλος τὴν μαγεύει . . .
τ̄ ἀρπάζει εἰς τὸ δάμφος της, ἀνίπτατ̄ ὑψηλά,
μετὰ στοργῆς εἰς σύννεφον χρυσοῦν τὸ ἐμφυτεύει
νὰ εὐανθῆ αἰώνιον καὶ νὰ διαγελᾷ.

Πῶς ἐπὶ νέφους ἐπανθεῖ τὸ ύδον δίχως χῶμα;
τὸ τρέφει ὅμβριος ἀτμὸς πρὶν πέσῃ ἐπὶ γῆς·
εἰν̄ ἡ ζωὴ αὐτοτελῆς εἰς τούρανοῦ τὸ δῶμα·
δὲν θέλει χῶμα! τῷ ἀρκεῖ αἰθρία φωταυγῆς

'Εκεῖ ὁ φοίβος μὲ χρυσᾶς ἀκτίνας τὸ θερμαίνει,
έκει ἡ πρώτη τὸ φίλει ζεύδυριος πνοή,
έκει τὸ λάμπον λυκαυγές ἀδάμαντας τὸ φαίνει
καὶ πτῆσις ἐλαφρῶν ψυχῶν πλησίον του θροεῖ.

'Εκεῖ ἀντὶ ἀρώματος προσθωριῶν λειμῶνων
πνοὴ τὸ λούει τῆς Ἐδέμ ἀνθέων εὐωδῶν
καὶ ἀντὶ ἀσματος κρυπτοῦ γηνῶν ἀποδόνων
τὸ βαυκαλᾶ ἀπήκησις ἀγγελιῶν ψδῶν.

Γλυκύ, γλυκὺ βαυκάλημα! . . . ὁ πόθος ἐπληρώθη.
Θεός καὶ τόναρ ἐπέμψει καὶ τὴν περιστεράν.
καθὼς αὐτὸς ἐνίστει καὶ τῶν θυντῶν οἱ πόθοι
εἰς λύπην προσδελίσθονται καὶ λήγουν εἰς χαράν!

'Ο λυριστῆς ἤκουσεν ἐν σιωπῇ εὐγλώττως τὴν πί-
στιν καὶ εὐγνωμοσύνην λαλούσῃ· ἐν ᾧ δὲ ἡ προστάτις
αὐτοῦ θέαινα, μετὰ στοργικοῦ μειδικάτος τὸ ἔσχα-
τον τὴν κόμην αὐτοῦ θωπεύσασα, βαθμηδόν ἀφίπτα-
το, ἡ φωνὴ αὐτοῦ, ὡς γλυκεῖς ἔκεινης ἡχῶ ἐπὶ τὴν
λύραν προσπνέουσα, ἐπανελάμβανεν ἀσυναισθήτως:

Γλυκύ, γλυκὺ βαυκάλημα! . . . ὁ πόθος ἐπληρώθη.
Θεός καὶ τόναρ ἐπέμψει καὶ τὴν περιστεράν . . .
καθὼς αὐτὸς ἐνίστει καὶ οἱ ιδικοί μας πόθοι
εἰς λύπην προσδελίσθονται καὶ λήγουν εἰς χαράν!

ΚΟΡΗΛΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΠΛΟΥΣΙΟΣ ΠΑΜΟΣ.*

VI.

'Αρροῦ παρέδωκε τὴν ἐπιστολὴν αὐτῆς εἰς τὸ τα-
χυδρομεῖον, ἀντὶ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
ἀνήλθε παραθυλασσίως πρὸς τὴν Φλαμμαρίλλην.
Ἡ σπουδὴ αὐτῆς νὰ εὑρεθῇ παρὰ τῇ μητρὶ ἐξισοῦτο
πρὸς τὸν φύσον του νὰ ἴναι μόνη. Δὲν ἀπῆλθε λίγη
μακράν. Εἰς ἀπόστασιν ἐλάσσονα ἐνός χιλιαμέτρου
εἶδε τὴν μητέρα αὐτῆς κατερχομένην μετὰ τοῦ πα-
τρὸς αὐτῆς.

— Πῶς! εἰχεις ἐξέλθει; ήρωτησεν ἡ κ. Καπέλ
μὲ ψρός ἐκπλήξεως.

— Δὲν βρέγει πλέον σχεδόν!

— Βρέγει περισσότερον ἀπὸ τὸ πρωΐ, εἶπεν ὁ κ.
Καπέλ μειδίῶν.

— Μὴ μὲ ἐπιπλήττετε, διέστι ἐσπευσα πρὸς ἀπάν-
τησίν σας.

'Επανερχομένη ἔλαθε θέσιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν,
τὸ δὲ βλέμμα αὐτῆς ἔθινεν ἐκ τοῦ ἐνός πρὸς τὴν
ἄλλην ἀμοιβαδὸν καὶ μετὰ συγκινήσεως, ἡτις ἔφερεν
εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς αὐτῆς μεγάλα δάκρυα τὰ δόποια
ἐπούργηζε κλοπηδόν στρέφουσα τὸ πρόσωπον.

Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξε κοπιῶδες, διότι ἡναγκάζετο
νὰ συνέχῃ ἔαυτήν! Ἡναγκάζετο νὰ τρώγῃ, νὰ πί-
νῃ ν' ἀπαντῷ δταν ἀπηύθυνον αὐτῇ ἐρώτησιν, νὰ μὴ
λέγῃ τίποτε καὶ νὰ μὴ καθιστῇ καταφανές τι, τὸ
ὅποιον ἡτο δυνατὸν νὰ χρησιμεύσῃ ἀργότερον πρὸς
κατηγορίαν κατ' αὐτῆς· εύτυχως ἡτο φύσεως ἰδιοτρό-
που καὶ ἡ σιωπή, ἣν κατὰ στιγμὰς ἐκράτει κατὰ
τὴν πρωίαν ἔκεινην ἀκούσιας, δὲν ἐφένησεν περάδο-
ξα ἀλλ' ἡ ως ἀποτέλεσμα τῆς διαχύσεως τῆς προη-
γουμένης ημέρας. Κύων τις περιεφέρετο περὶ τὴν
τρέπεζαν, ἔκεινη δὲ κρύψα ἐδίδειν αὐτῷ δ, τι ἡναγκά-
ζετο νὰ καταλείπῃ ἐν τῇ παροψίδι αὐτῆς.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπε-
λέσεως ὁ κ. Καπέλ ἡσπάσατο αὐτῆς τὸ μέτωπον
εύμενῶς.

— 'Απόψε κόρη μου, θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους
πάλιν!

'Εκείνη ἔστη ὡς βλάζε, μολις δύμως ἔκεινος ἀπεμα-
κρύνθη κατά τινα βήματα καὶ ἐδραμεν ὅπισθεν αὐτοῦ,
ἔλαζετο αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ τραχήλου, ἡσπάσατο πολλά-
κις καὶ ἐπανειλημμένως, ἔκεινου ἀνταποδίδοντος τὸν
ἀσπασμὸν τῇ αἰτήσει αὐτῆς, καὶ ἀμέσως ἀπεσύρθη

* Ιδεις ἀριθ. 30, σελ. 589—592.

διότι παρ' ὄλίγον ἥρχετο κλαίουσα ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπιχέλεψε πλέον, ὅτι ὅταν θὰ ἐπιχερχετο ἔκεινος οἴκαδε ἔκεινη δὲν θὰ εὑρίσκετο ἔκει καὶ ὅτι θὰ τὴν ἔζητει μεθ' ὑπέστης ἀγίσπης, ὁ δυστυχῆς καὶ ταλαιπωρος πάτηρ!

Ανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν κατέχουσαν αὐτὴν ταραχήν, ἐπλησίασε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸ παράθυρον ὃσει ὅπως παρατηρήσῃ τὴν καταπίπτουσαν βροχήν. Εἶτα ὅτε συνῆλθεν ὄλιγον παρηκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μητέραν αὐτῆς, ἡ ὥποιά ἐπιγιανούχησε εἰς τὰ δωμάτια παρατηροῦσα καλῶς αὐτήν, προσπαθοῦσα νὰ ἐνικητούσῃ πάτηταν κίνησιν, τὸ βέλτισμα τὸ ἀποφάσιστικὸν καὶ εὐγενές αὐτῆς ὅρος, τὸ γαρκατηριστικὸν τοῦ ἀγγειούχου προδίδωντος μετώπου, τοὺς ὄλιγους μιξοπολίους βοστρύχους οἱ ὄποιοι ἐκάλυπτον τοὺς κροτέρους, τὴν καταθεβήημασένην αὐτῆς ὠρειστητὰ ἡ ὥποιά ὠρίμασε μᾶλλον ἐκ τῶν φροντίδων ἢ ἐκ τῶν ἔτων. Παρατηροῦσα δ' οὔτως αὐτήν, ἔνυψωστο εἰς ἄλλας σρακίρες δικυνοτικῶς, σκεπτομένη ὅτι θὰ ἐδηλητηρίαζε τὰ τελευτῆια ἔτη τῆς ζωῆς τῆς πτωχῆς ἔκεινης γυναικός, ἡ ὥποιά τοιωτοτρόπως δὲν θὰ εἰχε διέλθει ἐν τῷ κύρσω τούτῳ ἀλλ' ἡ διὰ τῆς πτωχῆς, τῆς ἀνησυχίας καὶ τῶν θλίψεων.

Η η. Καπέλη υρίστατο λίγην τὴν ἐπίρροικην τοῦ ψύχους, ἵδιζ δὲ τῆς ὑγρασίας, ἐπομένως δὲν ἥργησε νὰ ἀρχίσῃ αἰσθανομένη ψυχος. Τότε ἔθεσε ἐπὶ τῶν ὄψων αὐτῆς ἀρχαίον σάλιον, ὅπερ ἡ Σωσάννη ἔφερεν ὅταν μικρὰ οὖσα ἔπικιζε, περιβιβλούμένη δι' αὐτοῦ καὶ προσπαθοῦσα νὰ περιπατῇ ὡς μεγάλη κυρία ἢ ὅταν ἐκάθητο πλυκροῦσα μόνη ἐπὶ ὥρχης ὀλοκλήρους καὶ διεπειδότης μιμούμενη τῆς μεγάλης κυρίας καὶ φέρουσα ἐσθῆτας μακράς.

Ἔποιένθη ταραχήν δὲν ἡ μήτηρ αὐτῆς περιεβλήθη τὸ σάλιον ἔκεινον ἀνεμούσθη τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, μετά τῆς εὐθυμίας, τῆς βεβιώτητος περὶ ἐνδόξου μέλλοντος καὶ τῆς ἡδονῆς ἀρκούντως καταφανοῦς κομψοπρεπείας. Ήστον ὀλιγοχρόνιος ὑπῆρξεν ὁ βίος ἔκεινος, ὃν ὠνειρύετο καὶ εἰς οὗ ἡδη ἔφθισε τὸ τέρμα.

Καταληφθεῖσα ὑπὸ ἰδέας ἐπιτρεπούσης αὐτῇ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν πρὸς θωπείας ἰδιοτροπίαν αὐτῆς, ἐπλησίασε πρὸς τὴν μητέραν καὶ φέρουσα τὴν χειρίδην τοῦ ὄμου αὐτῆς.

— Κ' ἔγω κριόνω, εἶπε.

— Θέλεις τὸ σάλιο μου;

— Καὶ σεῖς τί θὰ φορέσετε;

— Θέλεις κανέναν ἐπανωφόροιον;

— "Οχι."

— Θέλεις νὰ ἀνέψωμεν πῦρ;

— Ἐξανθέλατε ἡτο δυνατὸν νὰ δικυνούθωμεν τὸ σάλιο, εἶναι ἀρκούντως μεγάλον καὶ διὰ τὰς δύο, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ καθήσωμεν ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην.

Καὶ χωρὶς νὰ ἀναμείνῃ ἀπόντησιν ἐπλησίασε τὴν καθέναλην αὐτῆς, πρὸς ἔκεινην ἐφ' ἦς ἐκάθητο ἡ κ.

Καπέλη, είτα ἀπομακρύνασα μικρὸν τὸν βραχίονα τῆς μητρὸς αὐτῆς, συνεπειρώθη ὑπὸ τὸ ἴνδικον σάλιον, ὡς πτηνάριον ὑπὸ τὴν μητρικὴν πτέρυγα καὶ ἐμεινεν ἔκει οὕτω συσπειρουμένη. Δὲν ἔλεγέ τι ἀλλ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπλησίαζεν ἐπὶ μᾶλλον πρὸς τὴν μητέραν αὐτῆς ἢ ἀνέπνεε τὸ ἡδύτατον όρωμα, ὅπερ ἀπεπνέετο ἐκ τοῦ σαλίου καὶ ὅπερ ἀνεμίνησκεν αὐτῇ στιγμῆς ἐσχεὶ ἔξαλειφθείσας.

Παράρχοντο ἐν τούτοις αἱ ὥραι, χωρὶς ἡ Σωσάννη νὰ ἔχῃ συναίσθησιν, δέ τε κρότος ἀπέσπασεν αὐτὴν ἥπὸ τῆς νέρκης καὶ ἔφερεν εἰς τὴν πραγματικότητα. Ἐκάθητη πρὸ τοῦ κεκλεισμένου αὐτῶν παραθύρου, ἀλλ' ἐν τῷ μέσω τοῦ δωματίου εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἔβλεπον ἀλλ' ἡ λίαν μικρὰν τὴν θάλασσαν συγχεομένην μετὰ τοῦ φαιοῦ ἐκ τῶν νεφῶν οὐρανοῦ. Ἡ βροχὴ εἶχε καταπαύσει καὶ ἡ γέρθη ἀνεμος δυτικός, διστις εἰχεν ἀποκρίσανται τὰ παράθυρα. Ἀπὸ τινῶν ἡδη στιγμῶν συγκεχυμένος ψύθυρος ἐπλήρων τὸν λιμένα, διστις ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἀπέσχινεν ισχυρότερος. Ἐπὶ τέλους ἡ Σωσάννη δὲν ἥδυνθήη νὰ μὴ ἀνησυχήσῃ καὶ ἐπειδὴ ἡτένιζεν ἐνώπιον αὐτῆς ἔξι ἐνστίκτου, εἶδεν ἀναφικινόμενον πρὸ τοῦ παραθύρου τὴν ἄκραν ίστοῦ κινουμένου. Ἡτο ἡ παλίρροια τῆς ὥποιας τὰ κύματα ἐπλησσον τὰς προκυμαίας καὶ ἀνύψουν λέμβον ἀγκυροθειλούσαν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου.

Αἴρνης ἀνέστη.

— Τι ἔχεις; ἥρωτησεν ἡ κυρία Καπέλη.

— Αύτος ὁ θόρυβος... .

— Εἶναι τῆς παλιρροίας. Σήμερον εἰς τὰς ἔξι ἔχομεν τὴν μεγάλην παλιρροιαν.

Ἡ Ιωάννα, ὁρθή, φίσσουσα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, υρίστατο τὴν ἐπιδροσιν συγκινήσεως, ἣν δὲν ἥδυντα νὰ καταπολεμήσῃ.

"Ὦρχ ἔκτη! Ἡν ἡ στιγμή, ἣν εἶχεν ὄρισει ἔαυτη.

Σφίγγουσα τοὺς βραχίονας περὶ τὸ σῶμα προσεπάθει νὰ συγκρατήῃ, καταληφθεῖσα ὑπὸ ἀπεριγράπτου τρόμου διερωτωμένη ἔλαν θὰ ἀπεδειλία καὶ ἔλαν τὸ σαρκίον θὰ ὑπερενίκη τὴν θέλησιν. Ἡ μήτηρ ὥμιλεις αὐτῇ οὐδημάτις ἔννοιστη, ἀποκρινούμενη ὅμως ἀσύναστητῶς καὶ μὴ σκεπτομένη ἀλλ' ἡ τὰς παρερχομένας στιγμᾶς!

Ἐξανθέλατε ἡτο δυνατὸν νὰ δικυνούθωμεν τὸ σάλιον, εἶναι ἀρκούντως μεγάλον καὶ διὰ τὰς δύο, δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ καθήσωμεν ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην.

Κατ' ἔκεινην τὴν στιγμὴν ἥκουσε θόρυβον φωνῶν ἐν τῷ οἴκῳ, ἀναμιγνυόμενον πρὸς ἥχον ταχέων βημάτων, ἐφαντάσθη δὲν ὅτι ἡτο ὁ πατήρ αὐτῆς ἐπιστρέφων, διστις συλλαβών πιθανῶς ὑπονοίας κατόπιν τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς κατὰ τὴν πρώτην ἔκεινην διαχύσεως θὰ ἐπιχερχετο ἀνήσυχος νὰ ζητήσῃ ἀπ' αὐτῆς ἔξηγησεις· αἴρνης οἱ θόρυβοι ἐπικυσσαν εἶχεν ἀπατηθῆ.

Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησεν ἔξω. Ἡ θάλασσα ἐπλήρων τὸν λιμένα καὶ ἐπλησσε τὴν προκυμαίαν ἣν ἔκάλυπτε διὰ φεκίδων θαλασσίου θάλατος. Εἶχεν ἐλπίσει ὅτι ἡ ἐσπέρα θὰ ἡτο μᾶλλον

έπιεικής, ήττον ψυχρά καὶ τὸ κῦμα. ήττον τεταργυμένον!

— Τρέμεις σύ, εἰπεν ἡ κ. Καπέλ.

— Τὸ κρύο.. .

— Κ' ἐγώ νομίζω ὅτι προέρχεται ἐκ τοῦ ψύχους διότι δὲν πιστεύω νὰ εἰσαι ἀσθενής, δὲν ἔχεις οὔτω;

— Οχι βεβαίως καθόλου, σᾶς τὸ βεβαῖω.

— Τι ἀσχημηνή ήμέρα.

— Πολὺ πληκτική.

Μετὰ μεγίστης δυσχερείας εὔρισκε λέξεις ὅπως ἀπαντῷ, ἔκινε τὴν κεφαλὴν μηχανικῶς ἀκολουθοῦσα τὰς σκέψεις αὐτῆς, αἱ ὁποῖαι νῦν συνεκεντροῦντο εἰς ἓν σημεῖον: τὴν φεύγουσαν ὥραν.

Ἐπανῆλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν μητέρα της αὐθίς, πλησιέστατα πρὸς αὐτήν, ώσει ἐν αὐτῇ εὔρισκε προστασίν σώσουσαν αὐτήν. Ἐπήρχετο αὐτῇ τὸ παιδικὸν ἔνστικτον, ἡ ἀνάγκη στηρίγματος κατὰ τῆς ἀδυναμίας, προσπίσεως κατὰ τοῦ κινδύνου.

Δὲν ἦδυνατο ὅμως νὰ ἐγκαταλείπῃ οὕτως ἔχτην· ἥτις ἔγινετο ὅτι τοιουτοτρόπως ἀπέβιττος πᾶσαν θέλησιν καὶ ἀπεδειλία. Ἐστηρίγμη ἐπὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς καὶ λαμβάνουσα τὰς χειράς αὐτῆς, ἡσπάσατο αὐτὰς πολλάκις καὶ ἐπιχειρημένως, εἰτα δ' ἀμέσως ἀνέστη προσπαθοῦσα νὰ προσλάβῃ ἀδιέφρονον ὥρος·

— Θὰ ἔξελθω, εἰπεν.

— Νὰ ἡ ὥρα!

— Κρυόνω καὶ θὰ ζεστριθῶ περιπατοῦσα.

— Ερχομαι λοιπὸν μαζῆ σου.

Ἐξὸν ἡ μήτηρ αὐτῆς τὴν συγάδευε θὰ ἐσώζετο. Ήτο τοῦτο ἡ ἐπέμβασις τῆς Θείας Προνοίας εἰς ἣν εἶχε πιστεύει πρό τινων στιγμῶν.

Αντέστη ὅμως κατὰ τῆς στιγμιαίκες ταύτης ἀδυναμίας.

— Εὖν ἔλθητε μαζῆ μου, δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ περιπατήσω τόσον γρήγορα. Ἐγώ θέλω νὰ τρέχω.

— Τότε λοιπὸν πήγανε νὰ τρέξῃς, πᾶρε ὅμως τὸ ἐπιχωρότερόν σου.

— Βεβιώτατα καὶ θὰ τὸ πάξω.

Προύχωρησε τότε πρὸς τὴν κλίνην ἐφ' ἣς ἔκεινο ἔκειτο, τότε δὲ ἦδυνάθη νὰ στραφῇ καὶ παρατηρήσῃ τὴν μητέρα της χωρὶς ἔκεινη νὰ τὴν παρατηρήσῃ. Ἡτένισε πρὸς αὐτήν διὰ βλέμματος πλήρους οἴκτου, ἀγάπης, ἀπελπισίας, οἷον εἰπειν, ἐνκεπετύπωσεν αὐτὴν ἐν τῷ βολεῷ τοῦ ὄρθυλμοῦ.

Διατέ νὰ μὴ δυναται νὰ ἀπαγγείλῃ τοὺς ἔξης λόγους, οὓς πάντοτε κατέπινγεν ἐν τῇ καρδίᾳ της; «Μητέρα, εὐλόγησόν με διάστι σὲ ἐγκαταλείπω διὰ παντός!» ἀλλ' οὔτε νὰ τὴν ἀσπασθῇ ἔτι ἦδυνατο. Βραδέως προύχωρησε πρὸς τὴν θύραν, ἐπὶ μίαν στιγμὴν ἔτι εἶχε διστάσει, εἰτα δύως ἀποτόμως ἥνοιξεν αὐτὴν καὶ εἶτα τὴν ἔκλεισεν, ἐπὶ τοῦ διαδρόμου δύως οὕτως ἐστράφη καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἀπέστειλε τρυφερὸν καὶ τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς ἔκεινην, ἢν δὲν ἐτόλμησε ν' ἀσπασθῇ.

Κατῆλθε τὴν κλίνακα τοὺς ὄρθυλμούς ἔχουσα τεθυμβωμένους ἐκ τῶν δακρύων, στηρίζομένη ἐπὶ τῆς

κιγκλίδως αὐτῆς ὅπως μὴ καταπέσῃ, ὅταν δὲ ἐξῆλθεν εἰς τὴν προκυμαίαν ἡράκτῳ βαλίνουσα ταχέως, παρατηροῦσα δεξιά καὶ ςτριτερῷ μετὰ τρόμου δύοις πρὸς τὸν τρόμον ἐκείνων οἱ ὅποιοι φοβοῦνται μὴ καταληθῶσιν ἐξαπίνης. Οὐδεὶς δύως προσείχεν εἰς αὐτήν.

(Μετάφρασις Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΥ).

(Ἐπειτα τὸ τέλος).

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

Συνεδρία τῆς 31 μαΐου.

Προεδρεύοντος τοῦ κ. Δ. Μελιάδου, ἀναγνωσθέντων καὶ ἐπικυρωθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας, ἀνακοινούται περὶ ἡμέρης τῆς ἀλληλογραφίας. Ἐπ' αὐτῆς λαμβάνονται αἱ ἔξι, πλὴν ἀλλων, ἀποφάσεις:

α') ὅπως παραχωρηθῶστι τῇ κοινήτῃ Κερασοῦτος τὰ ὑπάρχοντα τεύχη τοῦ περιοδικοῦ τοῦ Συλλόγου συγγραμμάτων καὶ οἱ τόμοι τῆς Ζωγραφίου Βιβλιοθήκης.

β') ὅπως ἀνοιγθῇ ὁ φάκελος τοῦ περιέχοντος τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τοῦ ὑπὸ τὸ ἥρτην Εὐχαὶ γονέων στηρίζουσι θεμέλια οἰκου Ρωβινσῶνος, δις ὑποθληθεῖς τῷ Καραπανεύῳ ἀγῶνι ἔτυχεν ἐπαίνου. Δημοσίᾳ δὲ ἀποσφραγισθέντος ὑπὸ τοῦ πρεσβόρου τοῦ φακέλου, ἀναγνώσκεται ἐπὶ τοῦ δελτίου τὸ ὄνομα Διονυσίου Κοντογεώργη. Ο κ. Κ. Φωμαδόνης προσφέρει πέντε λίρας ὑπὲρ τοῦ Εὐανθίερου παρθεναγωγείου Νικοπόλεως, δὲ δισὶλλογος ἐκφράζει αὐτῷ εὐγχειστίας.

Ο κ. Περδικίδης λέγει, ὅτι ἀπαράσκευος ὅλως ὧν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν συνεδρίαν, ὅτε ἐλκεῖ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ ἀναγνώσματος τοῦ κ. Παρανίκα, δὲν ἦδυνάθη νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ἔκειτον παρατηρήσεις, ἐφ' ὃ ἐρχεται σήμερον νὰ πραξῃ τοῦτο. Ἐπανέρχεται ἐπὶ τῆς λέξεως ο ἵκος καὶ λέγει ὅτι αὐτὴ ἐκ τῆς ἀρχεικῆς παρελθήθη, ἐκ τῆς ἀρχεικῆς ἐν τῇ καὶ σημασίαν ἔχει, ἐν τῷ ἐλληνικῇ στερεῖται τοιαύτης. Ἐκ τῆς Βεΐτ σημανούσης τὸ ποίημα μετηγένθη εἰς τὴν ἐλληνικήν, οὐδαμῶς δὲ ἀκριβές ὅτι Ρωμανὸς ὁ μελωδός, παρ' ὃ ἀπαντᾷ ἡ λέξις, ἀνήκει τῷ Ε' αἰώνι, διότι ἀνήκει τῷ Η', ἀκμάσας ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ Β' καὶ οἰκὶ ἐπὶ Ἀναστασίου τοῦ Α', ὡς εἰπεν ὁ κ. Παρανίκας. Γνωστὸν ὅτι Ιωσήφ ὁ μελωδός τὴν ἀνέψιδα τοῦ Ρωμανοῦ, ἐπομένως δὲν ἦδυνατο ὁ θεῖος νὰ ἀκμάσῃ τρεῖς αἰώνας πρὸ τοῦ ἀνεψιοῦ.

Ἀπόντος τοῦ κ. Παρανίκα ἐγκρίνεται ὅπως διαβιβθεῖσιν αὐτῷ αἱ τοῦ κ. Περδικίδηο παρατηρήσεις, ἵν' ἀπαντήσῃ, ἐὰν θέλῃ, εἰς αὐτάς. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἡ γενικὴ γραμμάτων αἰτεῖται ὅπως ὁ κ. Περδικίδης καταθῇ ἐγγράφως παρ' αὐτῇ τὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ, ἵν' ἀκριβῶς μεταδοθεῖσιν.

Εἶτα ὁ κ. Αναστάσιος Χρηστίδης ἀναγνώσκει τὴν πραγματείαν αὐτοῦ «Περὶ τῆς θεωρίας τῆς γενέσεως».

Τὸ πρόβλημα τῆς τῶν ζωϊκῶν ὄντων ὑπάρξεως ἀπὸ παλαιοτάτων ἡδη γρόνων ἐγένετο ὑποκείμενον μελέτης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον, ἡ δὲ θεωρία τῆς γενέσεως καὶ γνῶσις τῆς ἐνδομητρίου ἐμβρυωτικῆς ἀναπτύξεως πάντων καὶ τοῦ